

Z OBSAHU	Boží milosrdenství je naší záštitou. Homilie papeže Františka v Mexiku	04
	Mučedníci nacismu: Blahoslavený Otto Neururer, Johannes Schulz, Josef Zilliken	06
	Vliv antikoncepce a přirozeného plánování rodičovství na společnost	07
	Povinná (před)školní docházka	10

TRADICE OTCŮ

Z výkladu svatého Augustina na Janovo evangelium (354–430)

Pán krátce říká: *Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života.* Těmito slovy jednak něco přislíbil, jednak něco přikázal. Čiňme tedy, co přikázal, a nedomáhejme se nestoudně toho, co slíbil. Mohl by nám totiž při svém soudu říci: „Učinil jsi snad, co jsem přikázal, že se domáháš toho, co jsem slíbil?“ Nuže, cos vlastně přikázal, náš Pane Bože? „Následuj mě“, zní odpověď. (...)

Jestliže miluješ, následuj! „Miluji,“ říkáš, „ale kudy mám za ním jít?“ Kdyby ti tvůj Pán a Bůh řekl: „Já jsem pravda a život“ a ty bys toužil po pravdě a po životě, jistě by ses snažil nalézt cestu, po níž bys k němu došel, a řekl by sis: „Pravda je něco velikého a také život je něco velikého, ale jak jen jich může má duše dosáhnout?“

Ptáš se jak? Vzpomeň si, že napřed řekl: *Já jsem cesta.* Než ti tedy řekl, kam máš jít, řekl ti nejdřív kudy. *Já jsem cesta,* praví. *Cesta kam? A pravda a život.* Napřed řekl, kudy máš jít, a potom, kam přijdeš. *Já jsem cesta, já jsem pravda, já jsem život.* Zůstává u Otce, proto pravda a život. A stal se člověkem, proto cesta.

Neříká se ti, že máš-li se dostat k pravdě a životu, musíš pracně hledat cestu. Nic takového se ti neříká, nýbrž: „Vstávej, lenochu! Cesta k tobě přišla sama a vyburcovala tě ze spánku: a jestliže tě vyburcovala, vstaň a chod!“

Snad se pokoušíš chodit, ale nemůžeš, protože tě bolí nohy. Proč tě však bolí? Není to tím, že je chtivost honila cestou necestou? Slovo Boží však uzdravilo i chromé. „Já mám nohy zdravé,“ namítneš snad, „ale nevidím žádnou cestu.“ On však i slepým vrátil zrak.

Prázdný hrob, Verona, San Zeno Maggiore (12. stol.). Foto: Flickr, hayespax (CC BY-NC 2.0)

Duchovnost bez Boha

„Radost a naděje, smutek a úzkost lidí naší doby“ mají nacházet „odezvu v srdci Kristových učedníků“, učí Druhý vatikánský koncil v úvodu pastorální konstituce *Gaudium et spes*. V recepci těchto slov se hned po koncilu začala projevat jakási rozštěpená vnímavost. Zatímco jedni jsou unešeni radostí a nadějí, tedy prvními slovy, která přešla do názvu tohoto dokumentu, druzí jsou jati smutkem a úzkostí, tedy slovy, která hned následují, ale už se tak snadno nevybavují. Ti první nadšeně mávají vlajkou koncilu jako na demonstraci, zatímco ti druzí se předhánějí v manifestování svého despektu, popřípadě koncil přímo haní.

Obě strany však neberou v úvahu, že zmíněný koncilní text připisuje všechny čtyři pocity „lidem naší doby“. Radost

a naděje zmiňovaná v první větě zkrátka není radost a naděje, kterou přináší Kristus, nýbrž pozemská radost a naděje „lidí naší doby“. Toto „drobné“ rozlišení je naprosto zásadní a nezbytné pro porozumění celému koncilu, který bývá nezřídka syntetizován právě odkazem na zmíněný dokument. Pokud by totiž křesťané Kristovu radostnou zvěst zaměnili či kladli na stejnou rovinu s radostmi, byť přirozenými a legitimními, ale vázanými pouze na tento svět, pak by opravdu hrozil smutek, který nevede ke spáse.

Konflikt radujících a rmoutících se katolíků s postupem doby bohužel nemizí. A předmětem sporu se namísto textů řádného církevního sněmu stále více stává osobnost papeže. Více či méně plytká

Dokončení na str. 3

Papež František v San Cristóbal de las Casas
Foto: Flickr, Aleteia Image Partners (CC BY 2.0)

Papež František navštívil Spojené státy mexické

Ve dnech 12. až 18. února absolvoval papež František dvanáctou apoštolskou cestu. Její první etapa jej zavedla na Kubu, kde proběhlo historické setkání papeže s ruským pravoslavným patriarchou Kirillem. Oba představitelé podepsali společné prohlášení, ve kterém naznačují cesty k jednotě a reagují na současné palčivé problémy (více informací na str. 5 tohoto čísla).

Poté papež pokračoval v cestě do Ciudad de México, kde se setkal se státními a církevními představiteli a slavil mši svatou v mariánské bazilice v Guadalupe, při níž posvětil ve zlatě a stříbře provedenou korunu, která ozdobí zdejší vyobrazení Matky Boží. Druhý den papež navštívil Ecatepec, město, které dnes prakticky splynulo z hlavním městem a tvoří jednu z jeho nejhudších čtvrtí. Zde papež na volném předměstském prostranství slavil mši svatou z první postní neděle. Další den se papež odebral do nejjihnějšího státu Chiapas, kde v San Cristóbal de la Casas slavil eucharistii s tamějšími potomky Mayů. Během mše svaté papež zveřejnil dekret, který místní společenství opravňuje k používání domorodých jazyků při liturgii. Dále papež František navštívil barokní katedrálu v Morelii a setkal se s více než stovkou tisíc mladých shromážděných na stadionu Morelos y Pavón v hlavním městě státu Michoacán. Poslední etapou apoštolské cesty se stala návštěva Ciudad Juárez, města na hranici se Spojenými státy americkými. Papež zde navštívil nápravné zařízení, setkal se pracujícími, odboráři a podnikateli a slavil závěrečnou mši svatou na usmíření, již se účastnilo 200 tisíc lidí (homilii z této mše najdete na str. 4 tohoto čísla).

Papeže pozdravilo během jeho cesty do Mexika více než deset milionů lidí. Největší počet věřících – zhruba devět a půl milionu – papeže vítal podél cest, kudy se ubíral. Papež projel v Mexiku 400 km v uzavřeném voze a odkrytém papamobilu. Papežských bohoslužeb a dalších setkání s římským biskupem se účastnil 1 milion 150 tisíc lidí z 93 mexických diecézí. Při papežských liturgiích koncelebrovalo 134 mexických biskupů a 37 biskupů pocházejících zejména ze Střední Ameriky a USA.

Ra Vat

Planned Parenthood: Kongres narazil na Obamovo veto

Americká Sněmovna reprezentantů nedokázala přehlasovat veto prezidenta USA Baracka Obamy proti zrušení státní finanční podpory pro Planned Parenthood. Návrh sice získal něco málo přes 56 procent hlasů, avšak požadované dvoutřetinové většiny nebylo dosaženo.

Sněmovna reprezentantů v říjnu 2015 rozhodla o škrtnutí všech veřejných finančních prostředků pro Planned Parenthood. Kongres dospěl ke stejnému závěru. Prezident Obama však toto rozhodnutí vetoval, snad také proto, že stejným návrhem by byly zrušeny i části povinného zdravotního pojištění („Obamacare“).

Výroční zpráva Planned Parenthood za rok 2014 uvádí, že organizace provedla 329 999 potratů a získala více než 550 milionů dolarů z veřejných prostředků. Ve více než 650 klinikách ve Spojených státech poskytuje zdravotnické služby zejména v oblasti antikoncepce, pohlavně přenosných chorob a gynekologie.

Je největším poskytovatelem potratů ve Spojených státech, i když ty podle údajů Planned Parenthood představují pouze 3 procenta jejích služeb. Německou pobočkou International Planned Parenthood Association je „Pro Familia“.

Kathnet

Francouzská levice vyzývá k všeobecnému zákazu náhradního mateřství

Koalice, která se označuje za francouzskou levicí a k níž se hlásí i propotratové a lesbické organizace, pránířuje vykořisťování žen, zejména v chudých zemích, a vyzývá k mezinárodnímu zákazu náhradního mateřství.

Italská novinářka a historička Lucetta Scaraffia ve sloupku na titulní straně vatikánského listu napsala, že „je to poprvé, kdy se levice odvažuje vyslovit proti lobby progresivistů a neobává se, že bude spojována se skupinami, které jsou hodnoceny jako konzervativní“.

Scaraffia připomněla, že *La Manif pour tous* – francouzská koalice proti manželství homosexuálů – již dříve odsoudila náhradní mateřství, o kterém *Katechismus katolické církve* učí, že je těžce amorální (č. 2376).

CC

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Evropská komise napadla novou občanskou iniciativu pro rodinu

Evropská komise odsoudila novou občanskou iniciativu „Mum, Dad & Kids“, protože prý „nepřispívá k dalšímu rozvoji EU a evropského práva, ale dotýká se kontroverzní a emocionálně nabitě problematiky, která má význam jen pro menšinu, a nikoli pro drtivou většinu občanů EU.“ Iniciativu sice zaregistrovala, ale vyzvala k diskusi o tom, jak by tato situace mohla být „napravena“, aby se takovým iniciativám, jejichž dlouhodobé politické působení považuje za nebezpečné, mohlo již na počátku zabránit.

Když určité síly propagují LGBT agendu v Evropském parlamentu i v rámci Evropské komise, komisaři samozřejmě tolik výhrad nemají. V nedávné době například místopředseda Evropské komise Frans Timmermans, holandský socialista, řečnil na oslavách homosexuální lobby ILGA Europe. Při té příležitosti slíbil, že se zasadí o to, aby bylo „manželství“ homosexuálů uznáváno ve všech členských státech EU. Rozpočet ILGA Europe pochází z asi 70 % přímo od Evropské komise a je financován z daní! V rozporu s výsledky mnoha průzkumů provedených mezi občany EU Evropská komise zastává názor, že „manželství“ homosexuálů samozřejmě není „kontroverzní“ a ani není „menšinovou záležitostí“, nýbrž představuje „pokrok“.

Kathnet

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

Dokončení ze str. 1

radost a naděje má u lidí naší doby, mezi něž patří i křesťané, stejné právo na existenci jako více či méně prchavý smutek či úzkost. Mezi optimismem a pesimismem se však velice účinně ztrácí křesťanská naděje. Varuje-li tak často papež František věřící, aby si nenechali ukrást naději, není to povinná rétorika.

Stále více se zauzluje mezinárodní situace a dnešní člověk je různými mediálními psychózami, placenými ideologiemi a teatrální politikou vhnán do zdánlivě nevyhnutelné volby mezi dvěma krajnostmi, z nichž ani jedna není ta pravá, která vyvěrá z víry v Ježíše Krista. Sdělovací prostředky chrlí stále sofistikovanější abstrakta a obecniny, které se podobají spíše odpadkům než živinám, které potřebuje lidský intelekt, aby se mohl dobrat nějakého poznání. Paradoxně a nejvíce chybějí ve veřejné komunikaci konkrétní tehdy, když je spotřebitelům „vysvětlována“ ekonomická situace dnešního světa. Dějiny jsou přímo zapleveleny novodobými mýty a frázemi. Lidé naší doby se spolu stále více domlouvají pomocí klišé, která prakticky postrádají odkaz na konkrétní realitu, ale která mají prostřednictvím vzbuzovaných sympatií či antipatií velice reálný, leč nepříznivý sociální efekt.

Rostoucí nápor zla, nenávisti a pohrdání v tomto světě sklání člověka k tomu, aby jeho konec přestal považovat za špatnou zprávu. Veřejné zjevení Toho, kdo tento svět již přemohl svojí smrtí a zmrtyvýchvstáním, ostatně nemůže nastat jinak. Je přirozené, že takové pomyšlení je považováno za škarohlídství a pesimismus, ne-li za blouznivé podivínství. Zásadní odpor proti takovéto vizi by však u křesťana byl povážlivým znamením odpadání od víry.

Se zdráhavostí věřit v Ježíšovo proroctví o konci světa souvisí to, co jistý benediktinský mnich – Anskar Vonier, citovaný Henrim de Lubacem a po něm papežem Bergogliem – nazývá duchovním zesvětštěním či mondénní spiritualitou. A není tím míněn komfort a luxus duchovenstva, který je nepřijatelný z jiného důvodu, nýbrž duchovnost, která se zříká transcendence plynoucí ze stvořitelského činu Boha, který je láska; duchovnost, která se spokojuje se svou duchovní kapacitou a obejde se bez vztahu ke svému Stvořiteli.

Oběti tohoto duchovního zesvětštění vzbuzují u věřícího smutek, který není z tohoto světa, ale je léčivý a vede ke spáse, protože vyvěrá ze Spasitelovy lásky.

P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana, kráceno

SLOVO KNĚZE

Blíží se Národní pochod pro život. Poprvé bude začínat v Praze na Malé Straně a poprvé bude před Pochodem slavena pontifikální Mše svatá v katedrále svatých Víta, Vojtěcha a Václava. Předpokládá se rekordní účast lidí všech stavů i věků. Není divu – jde o život.

V sázce je život počatých dětí, život jejich rodičů i přežití českého národa. Konečně jde též o věčný život. Ten je ohrožen u všech, kteří nechtějí ukončit participaci na zlu, jež „volá do nebe“.

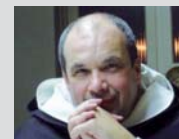
Hodně lidí se domnívá, že jde jen o střet různých názorů, že spolu soupeří ti, kteří považují počaté dítě za člověka, s těmi, kteří si myslí, že to ještě úplně člověk není. Takových názorových kolizí znají dějiny několik. V minulosti někteří nepovažovali indiány za lidi. Pro jiné byli černoští otroci bezprávnými věcmi. A není to ani sto let, co nacisté vnímali Židy jako podlidi nehodné žití. Samozřejmě vždy byla přítomna i opozice, která věděla, že indiáni, černoši a Židé jsou lidmi se stejnou důstojností a že mají stejné právo na život jako kdokoli jiný.

Zdá se, že je to akademické zápolení o to, kdo má pravdu. Jenže ona při tom teče lidská krev. Stálo miliony lidských životů, než bylo poraženo otrokářství a genocidní rasismus. Nejinak je tomu i v otázce zabíjení počatých dětí. Počet obětí je zde mnohonásobně větší a navíc přibývá zraněných matek a morálně zatížených účastníků.

Co vše se ještě musí stát, než účastníci prenatalního zabíjení uznají, že je to zločin, a než počaté dítě začnou chránit jako každého člověka? Kdy se náš stát změní z organizátora genocidy vůči nejmenším na skutečného garanta práva na život pro všechny?

Národní pochod pro život posiluje naději, že se pravda nakonec prosadí a zabíjení lidí přestane. Přijďte takovou naději posílit.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ JE NAŠÍ ZÁŠTITOU

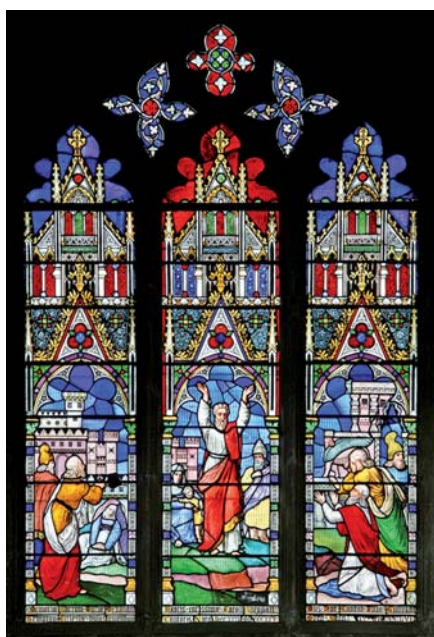
Homilie papeže Františka při mši svaté v Ciudad Juárez

Boží slávou je život člověka – říkal svatý Irenej v 2. století a toto tvrzení nepřestává znít v srdci Církve. Otcova sláva je život jeho dětí. Pro otce neexistuje větší sláva než spatřit, jak se realizují jeho potomci; není větší uspokojení než vidět je, jak prospívají, rostou a rozvíjejí se. Dosvědčuje to první čtení, které jsme slyšeli. Ninive, velkoměsto řítící se vlastním přičiněním do zkázy, plod útisku a spouště, násilí a nespravedlnosti. Hlavní město mělo svoje dny sečteny, poněvadž násilí, které plodilo, už nebylo udržitelné. A tady vstupuje na scénu Hospodin, který pohnul srdcem Jonáše, na scénu vstupuje Otec, který vybízí a posílá svého posla. Jonáš je povolán přijmout posláni. Jdi – říká mu – protože „ještě čtyřicet dní a Ninive bude vyvráceno“ (Jon 3,4). Jdi a pomoz jim pochopit, že takovýmto způsobem jednání, chování a organizování plodí jenom smrt a zkázu, utrpení a útlak. Ukaž jim, že nikdo nepřežije, ani král, ani poddaný, ani pole, ani dobytek. Jdi a oznam jim, že si tolik zvykli na pustošení, že přestali vnímat bolest. Jdi a řekni jim, že nespravedlnost se zmocnila jejich pohledu. Proto Jonáš odchází! Bůh jej posílá, aby vynesl na světlo, co se děje, posílá jej, aby probudil lid, který je opojen sám sebou.

Milosrdenství proměňuje zevnitř

Tento text nás staví před tajemství božského milosrdenství. Milosrdenství vždycky zahání špatnost a bere člověka naprosto vážně. Stále poukazuje na utišenou a umrtnou dobrotu každého člověka. Nemá v úmyslu zdeptat, jak si nezřídka myslíme či přejeme my; milosrdenství se přibližuje každé situaci, aby ji zevnitř proměnilo. To je vlastní tajemství božského milosrdenství. Přibližuje se a vybízí k obrácení, vyzývá k pokání; ukazuje škodu, která vzniká na všech rovinách. Milosrdenství se vždycky mísí do zla, aby jej proměnilo. To je mystérium našeho Boha Otce, jenž posílá svého Syna, který se vmísil do zla, „stal se hříchem“, aby zlo proměnil. Toto je milosrdenství.

Král poslechl, obyvatelé města odpovídali a začali konat pokání. Boží milosrdenství vstoupilo do srdce, zjevilo a ukázalo, co bude naší jistotou a nadějí. Stále existuje možnost změny, máme čas na odpověď a proměnu, úpravu, změnu a konverzi toho, co nás jako lid vrhá

Jonáš a Niniveti. Foto: Flickr, TheRevSteve (CC BY-NC-SA 2.0)

Stále existuje možnost obrácení, máme čas na odpověď a proměnu, na změnu toho, co nás jako lid vrhá do zkázy a co nás jako lidstvo pustoší.

do zkázy a co nás jako lidstvo pustoší. Milosrdenství nás povzbuzuje, abychom našli přítomnost a měli důvěru v to, že se v každém srdci skrývá zdraví a dobrota. Boží milosrdenství je naší záštitou a silou.

Očišťující slzy

Jonáš pomáhá spatřit, pomáhá vzít na vědomí. Jeho volání vzápětí nachází muže i ženy schopné litovat, schopné plakat.

Oplakat nespravedlnost, oplakat pustošení, oplakat útlak. Slzy mohou otevřít cestu k proměně, slzy mohou obměkčit srdce, slzy mohou očistit pohled a pomoci spatřit spirálu hříchu, do níž často upadáme. Slzy dovedou dát vnímavost zatvrzelému a usínajícímu postoji k utrpení druhých. Slzy mohou vést ke zlomu, který nás otevírá konverzi. Tak tomu bylo u Petra, který po zapření Krista plakal a slzy mu otevřely srdce.

Kéž se mezi námi dnes toto slovo mocně rozezná; toto slovo je hlasem volajícím na poušti a zvoucím k obrácení. V tomto roce milosrdenství chci spolu s vámi na tomto místě prosit o božské milosrdenství, chci spolu s vámi prosit o dar slz, dar obrácení.

Nucená migrace

Tady v Ciudad Juárez jako i v jiných hraničních zónách se soustřeďují tisíce migrantů ze střední Ameriky i jiných zemí, nevyjímaje mnohé Mexičany, kteří se rovněž snaží přejít „na druhou stranu“. Přečod, cesta prostoupená strašnými nepravdělnostmi: zotročováním, únosy a vyhošťováním. Mnozí naši bratři jsou předmětem obchodování s lidstvím, obchodování s lidmi.

Nelze popírat humanitární krizi, jež v posledních letech poznamenala migraci tisíců lidí, ve vlaku, na dálnici či pěšky, stovky kilometrů dlouhým pochodem přes hory, pouště a nehostinné cesty. Lidská tragédie, kterou představuje nucená migrace, je dnes globální fenomén. Tuto krizi, kterou lze měřit čísly, my chceme měřit jmény, příběhy, rodinami. Jsou to bratři a sestry, kteří odcházejí hnáni chudobou a násilím, narkoobchodem a organizovaným zločinem. Vzhledem k četným zákonným mezerám se rozprostírá síť, která pohlcuje a deptá stále více těch, kdo jsou v nouzi. Trpí nejen chudobou, ale také všemi těmito formami násilí. Mezi mladými lidmi, pokládávanými za maso na porážku, se radikalizuje nespravedlnost, jsou pronásledováni a je jim vyhrožováno, když

se pokoušejí vymanit se ze spirály násilí a pekla drog. A co říci o mnoha ženách, kterým byl ukraden život?

Stále je čas na změnu

Prosme našeho Boha o dar obrácení, dar slz; prosme jej, abychom jako obyvatelé Ninive otevřeli srdce jeho výzvám v trpící tváři tolika mužů a žen. Už nikdy smrt a vykořisťování! Stále je čas na změnu, stále existuje východisko a příležitost, stále je čas prosit o Otcovo milosrdenství.

Jako tomu bylo v dobách Jonáše, sází se i dnes na obrácení; existují znamení, která se stávají světlem na cestě a zvěstují spásu. Víme o práci mnoha organizací ob-

čanské společnosti ve prospěch práv migrantů. Víme také o usilovné práci mnoha řeholních sester, řeholníků, kněží a laiků, kteří se věnují doprovázení a obraně života, pomáhají v první linii a nezřídka riskují svůj vlastní. Svým životem jsou proroky milosrdenství, jsou chápajícím srdcem a doprovázejícími nohama Církve, která otevírá svoji náruč a skýtá oporu.

Je čas obrácení, je čas spásy, je čas milosrdenství. Proto říkejme spolu s utrpením tolika tváří: „smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství, pro své velké slitování zahlad mou nepravost. Úplně ze mě smyj mou vinu a očist mě od mého hříchu“ (Žl 50/51,1–4).

Nyní bych odtud rád pozdravil také naše drahé bratry a sestry, kteří nás sledují z druhé strany hranice. Zvláště ty, kteří se shromáždili na stadionu Univerzity El Paso, známého jako *Sun Bowl* spolu se svým biskupem mons. Markem Seitzem. Za pomoci technologií se můžeme společně modlit, zpívat a slavit milosrdnou lásku, kterou nám dává Pán a žádná hranice nám nemůže bránit, abychom ji sdíleli. Děkuji, bratři a sestry z El Paso, protože nám dáváte pocítit, že jsme jedna rodina a jedno křesťanské společenství.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezititulky redakce)*

NEJSME SOUPEŘI, ALE BRATŘI

K prohlášení římského papeže a ruského patriarchy

Pronásledování a diskriminace křesťanů, církve osvobozené od ateistických režimů, ale také nová diskriminace ze strany sekularizované společnosti, obrana rodiny a života, smíření pravoslavných s řeckokatolíky, kterým se přiznává právo na existenci, a konflikt na Ukrajině, to jsou hlavní témata společné deklarace, pod kterou 12. února v Havaně připojili své podpisy papež František a moskevský patriarcha Kirill.

Nejvyšší představitelé obou církví v úvodu děkují Bohu za toto historicky první setkání. Obracejí pozornost k místu setkání na Kubě, totiž v „Novém světě“, daleko od sporů „Starého světa“. Zdůrazňují nezbytnost spolupráce katolíků a pravoslavných, které spojuje tradice prvních deseti století, ale už tisíc let postrádají společnou eucharistii. „Hluboce litujeme ztráty jednoty způsobené lidskou slabostí a hříchem,“ stojí v deklaraci.

Navzdory přetrvávajícím překážkám František a Kirill vybízejí křesťany na celém světě, aby s novou horlivostí prosili Pána za plnou jednotu všech jeho učedníků, a vybízejí své souvěrce, aby vydávali společné svědectví evangelia a společně odpovídali na výzvy dnešního světa.

Papež František a patriarcha Kirill. Foto: news.va

Připomínají pronásledování křesťanů na Blízkém východě a v Severní Africe, zejména v Sýrii a Iráku, i masový exodus z těchto oblastí, a důrazně žádají mezinárodní společenství, aby dalšímu vyhánění křesťanů zabránilo. Poukazují na to, že mučedníci naší doby patří do různých církví, ale ve společném utrpení jsou pravou zárukou jednoty křesťanů. Vybízejí k humanitární pomoci pro obyvatelstvo i uprchlíky, ale také k tomu, aby jim byl zabezpečen návrat. Apelují na řešení konfliktů u jednacího stolu a na zodpovědné

a rozvážné potírání terorismu. Zdůrazňují nezbytnost mezináboženského dialogu a výchovu věřících k úctě k vyznavačům jiných náboženství. Důrazně odsuzují zločiny ospravedlňované náboženskými slogany, protože žádný zločin nemůže být vykonán v Božím jménu.

S díkuvzdáním Bohu za rozvoj církví v Rusku a v zemích východní Evropy uvolněných od militantního ateismu papež František a patriarcha Kirill obracejí pozornost k novým formám diskriminace v sekularizované společnosti, které opět ohrožují náboženskou svobodu. Politické síly vedené ideologií laicismu nezřídka agresivně usilují o odsunutí křesťanů na okraj veřejného života. Evropská integrace vzbudila mnoho nadějí, avšak je třeba bdít nad tím, aby nenarušovala ničí náboženskou identitu – „jsme přesvědčeni, že Evropa by měla zůstat věrná svým křesťanským kořenům,“ píše papež František a patriarcha Kirill.

Deklarace připomíná, že pravoslavní a katolíci sdílejí pojetí rodiny založené na manželství muže a ženy a otevřené pro potomstvo. „Rmoutí nás, že jiné formy soužití jsou stavěny na roveň této jednoty,“ čteme v textu. Prohlášení vybízí k respektu práva na život, odmítá potraty,

kterým padají za oběť miliony nenarozených, jejichž „hlas křičí k nebi“, stejně jako eutanazii. Vyjadřuje znepokojení nad rozmachem asistované reprodukce, protože manipulace s lidským životem je útokem na základy existence člověka, stvořeného k Božímu obrazu. Papež a patriarcha se obrací také k mladým křesťanům a vybízí je k odvaze kráčet proti proudu a „bránit Boží pravdu, od jejíhož stálého dodržování jsou světské normy daleko“.

Pokud jde o jedno z neočekávanějších témat, totiž vztahy mezi pravoslavnými a katolíky, František a Kirill zdůrazňují společné poslání obou církví, které za-

kládá vzájemnou úctu a vylučuje prose-lytismus, totiž přetahování věřících nekalými prostředky z jedné církve do druhé. „Nejsme soupeři, ale bratři,“ zdůrazňují. Vyjadřují naději, že jejich setkání přispěje ke smíření řeckokatolíků a pravoslavných. Potvrzují, že jakkoli někdejší metoda „uniatismu“, vydělující jisté skupiny z jejich církví, nevedla k návratu jednoty, komunity, které povstaly za těchto historických okolností mají právo existovat a pečovat o duchovní potřeby svých věřících. „Pravoslavní a řeckokatolíci mají zapotřebí se smířit a nalézt formy přijatelného vzájemného soužití,“ stojí v deklaraci.

Papež František a patriarcha Kirill společně vybízí k pokoji na Ukrajině a obrací se ke svým věřícím s výzvou, aby se zdržovali účasti na tomto konfliktu, nepodporovali ho a usilovali o harmonické soužití schizmatem rozdělených pravoslavných křesťanů. Místní katolíci jim v tom mají napomáhat – čteme v deklaraci papeže Františka a patriarchy Kirilla.

Johana Bronková

*Johana Bronková, Ph.D.
historička umění,
redaktorka české sekce
Vatikánského rozhlasu*

MUČEDNÍCI NACISMU

Blahoslavený Otto Neururer, Johannes Schulz, Josef Zilliken

V evropských zemích ovládaných nacisty bylo na 11 tisíc katolických duchovních popraveno nebo přišlo o život, přes 20 tisíc jich prošlo koncentračními tábory a věznicemi. Dostat se do spárů gestapa bylo pro kněze velmi snadné. Stačilo pouze hájit z kazatelny a na veřejnosti katolické pravdy víry a mravní zásady, jak dokazují příklad a utrpení kněží, které představíme v tomto díle.

Blahoslavený Otto Neururer

Narodil se roku 1882 jako dvanácté dítě v malé rolnické rodině v Tyrolsku. Na kněze byl vysvěcen v Brixenu roku 1907. Již před nástupem Hitlera k moci se distancoval od nacismu těmito slovy: „Germánská krev není naše nejvyšší dobro. Tím je pro nás Kristus. Musíme milovat všechny lidi a k těmto všem patří taky Židé.“

Když bylo Rakousko roku 1938 vojensky připojeno k Německu, působil Neururer jako farář v Götzenu v severním Tyrolsku. Tam za ním jednoho dne přišla vdaná žena zcela bez prostředků a prosila o pomoc. Manžel jí bil a nakonec vyhnal. Farář jí dal najíst, poté sehnal místo uklížečky, aby si na sebe vydělala, a samostatný byt. Tím ale na sebe uvrhl hněv jejího muže, vlivného funkcionáře oddílů SA. Ten se totiž zhlédl v mladší ženě, dceři bohatého sedláka. Když mu manželka činila výčitky, týral ji a nakonec vyhodil z domu.

Blahoslavený Otto Neururer. Foto: Wikimedia Commons

Zažádal o rozvod, aby si mohl vzít svoji milenku. Pater Neururer však navštívil rodiče této konkubíny a kategoricky prohlásil, že církevní sňatek nepadá v úvahu.

Dotyčný příslušník SA se rozzuřil a postaral se o zatčení faráře s odůvodněním, že „brání uzavření německého man-

želství“. Neururer byl odvezen do koncentračního tábora Dachau, po němž následoval Buchenwald. Tam mu nasadili špicla, který předstíral konverzi a že se chce vyzpovídat. Za udělení svátosti smíření hrozil v Buchenwaldu trest smrti. Pater však si byl vědom, že je především kněz a zpověď neodmítl. Údajně „konvertita“ to ihned udal veliteli tábora. Neururer byl odveden do trestaneckého bunkru, což znamenalo ve většině případů smrt. Předtím se ještě stačil rozloučit se svým českým spoluvězněm, praktikujícím katolíkem a oddaným kamarádem, s nímž se v lágru spřátelil: s dr. Hugem Rokytou (po válce významným historikem umění). Ten se krátce nato dostal do trestaneckého bunkru také, na rozdíl od faráře Neururera však přežil a dočkal se konce války.

Po pobytu v bunkru esesácké vedení tábora na základě svých zvláštních pravomocí odsoudilo patera Neururera k smrti. Poprava spočívala v tom, že byl privá-

zán za nohy k okenním mřížím a pověšen hlavou dolů. Tak jej nechali 34 hodin, až mu všechna krev natekla do hlavy a způsobila úmrtí. To se stalo 30. května roku 1940. Podle svědectví spoluvězňů se Neururer často v lágru modlil za své trýznilce, zejména potom při umírání. Tak o tom podává zprávu především jmenovaný Hugo Rokyta. Papež svatý Jan Pavel II. zařadil Ottu Neururera 24. listopadu 1996 do seznamu blahoslavených.

My se dnes kvůli obraně svátosti manželství obávat o život nemusíme. Přesto jsme se ale nestali odvážnějšími než blahoslavený pater Neururer, často spíš naopak. Prosme jej, aby nám tuto statečnost svojí přímluvou vyprosil.

Johannes Schulz a Josef Zilliken

Jak víme ze současných průzkumů veřejného mínění, nemá v demokracii příliš mnoho lidí odvahu lišit se svými názory od majoritní většiny. Zcela jinak se ale chovali ve vražedném režimu hitlerovské třetí říše dva němečtí katoličtí kněží Johannes Schulz a Josef Zilliken, oba z diecéze Trevír. První byl farářem v Maria Laach, druhý ve Wassernachu. Byli přáteli. Seděli oba 27. května roku 1940 po pravidelné procházce v jedné výletní restauraci na břehu jezera, když tu náhle do ní vstoupil polní maršál Hermann Göring s doprovodem. Všichni hosté restaurace okamžitě vstali a nadšeně pozdravili druhého nejvýznamnější-

ho muže v říši vztyčenou pravicí. Göring opětoval, atmosféra byla k tomu příhodná, neboť rozhlas právě oznamoval vojenských vítězství Německa nad Francií.

Zároveň ale všemocnému maršálovi neuniklo, že oba kněží jako jediní ruku k „árijskému pozdravu“ nezvedli. Přistoupil tedy k nim, aby jim dal příležitost. Oni odmítli. Když se jich ptal

Zleva: P. Johannes Schulz, P. Josef Zilliken
Foto: <http://blog.forum-deutscher-katholiken.de>

proč, dostal odpověď, že tento pozdrav je pohanský, a nikoli křesťanský. Zároveň Göringovi odvážně sdělili, že s nacismem nesouhlasí, protože pronásleduje Církev a je založen na protikřesťanské ideologii. Göring na to nic neřekl a odešel od jejich stolu. Večer si ale pro oba duchovní, vesnické faráře, přišlo gestapo.

To už na ně dlouho vedlo složku. Oba totiž na kazatelně kriticky rozebírali protikřesťanskou knihu hlavního nacistického ideologa Alfreda Rosenberga *Mýtus 20. století* a protestovali proti pronásle-

dování katolíků a všech odpůrců režimu. Kněží Schulz a Zilliken přišli nejprve do koncentračního tábora Buchenwald a poté do Dachau. Tam museli při nedostatečné stravě a v chatrném oblečení vykonávat ty nejtěžší práce. Při sebemenším porušení kázně následovalo 25 ran holí.

Johannes Schulz zemřel 19. srpna 1942 v táborové nemocnici. Jeho poslední slova zněla: „Umírám za svoji farnost, aby byla zachráněna pro věčnost.“ Jeho přítel Josef Zilliken ho následoval o dva měsíce později v důsledku šikany a bezohledného zacházení. Oba kněží prokázali ctnost statečnosti. Jejich vesnice je dodnes velmi ctí a pojmenovaly po nich ulice.

Krvavá stopa pronásledování se táhne celými církevními dějinami. Naše západní civilizace sice odpůrce nepopravuje, ani nezavírá do koncentračních táborů, nicméně život podle katolické nauky tolerován není, i když oficiálně se hlásá tolerance pro všechny a pro všechno. Propouštění ze zaměstnání a administrativní postihy věrných katolíků se již staly běžnou záležitostí.

PhDr. Radomír Malý

Zpracováno podle článku Eduarda Wernera: „Otto Neururer“, *Fels* 11/2012; „Johannes Schulz und Josef Zilliken“, *Fels* 3/2013

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

VLIV ANTIKONCEPCE A PŘIROZENÉHO PLÁNOVÁNÍ RODIČOVSTVÍ NA SPOLEČNOST

Antikoncepce byla na základě tradičního výkladu příběhu Onana (Gn 38), který praktikoval přerušovanou soulož, katolickou církví vždy odsuzována jako hřích, který nelze nikdy za žádných okolností ospravedlnit.¹ Tento přístup podporují také některé pasáže Nového zákona a Didaché (II. 3). V době reformace nebylo toto téma předmětem sporu: odsuzovali je všichni reformátoři –

Hus, Luther, Kalvín a Wesley. Používání antikoncepce nebylo masovým fenoménem až do konce 19. století.

Ve 20. letech 20. století se rozšířily bariérové metody z důvodu levné masové výroby. To způsobilo tlak na církve, aby přehodnotily své učení o hříšnosti antikoncepce. V roce 1930 ustoupila anglikánská církev a dovolila užívání antikoncepce v nouzových situacích. Papež

Pius XI. okamžitě ostře reagoval na tento odklon anglikánů od tradice svou encyklikou *Casti connubii*. Avšak další protestantské církve anglikány následovaly; takže do roku 1960 byla antikoncepce přijata celou západní civilizací s výjimkou katolické církve. S příchodem hormonální pilulky se očekávalo, že se i ona podřídí. Ale papež Pavel VI. potvrdil roku 1968 učení Církve encyklikou *Humanae vitae*.

Encyklika se setkala s téměř všeobecným odmítnutím, dokonce i uvnitř katolické církve. Po sametové revoluci v roce 1989 se rozšířila antikoncepční kultura i v zemích bývalého sovětského bloku.

Kultura pilulky

Všeobecné užívání antikoncepce způsobilo změnu v chápání povahy sexuality. V minulosti si byli lidé velmi dobře vědomi toho, že pohlavní aktivita může mít s velkou pravděpodobností za následek početí dítěte. To působilo přirozenou zábranu v situacích, ve kterých takový výsledek nebyl žádoucí. S příchodem antikoncepce, zvláště hormonální pilulky, se obecně předpokládá, že „se nemůže nic stát“ a dítě být počato nemůže. Tak se logicky prolamují zábrany. Stoupá cizoložství, pohlavní život před manželstvím nebo zcela bez myšlenky na manželství. Bezbožná sexuální výchova povzbuzuje promiskuitu od puberty s jednoduchým pravidlem: můžete dělat cokoli, pokud partner souhlasí a používáte antikoncepci. Dítě zmizelo z povědomí a „sex“ byl degradován na formu zábavy. Byla zrozena „kultura pilulky“.

Tento životní styl má negativní důsledky pro mládež. Časté střídání partnerů vede k opakovaným zklamáním; obranný mechanismus může působit zatvrzení charakteru a důsledkem toho neschopnost navázání dlouhodobého vztahu.

Ovšem slib, že se „nic nemůže stát“ je falešný. Kontracetiva, včetně pilulky, nejsou v žádném případě 100% efektivní a často nejsou ani správně používána podle návodu, zvláště u mladých lidí. Navzdory používání antikoncepce jsou počaty děti. Jsou považovány za antikoncepční „selhání“ nebo „chyby“. A samozřejmě, chyby musí být korigovány. P. Paul Marx, zakladatel Human Life International, navštívil během svých cest více než sto zemí. Neúnavně opakoval: „V každé zemi, kde byla zavedena antikoncepce, následovaly potraty.“ Říkal, že neví o žádné výjimce.

Když o tom uvažujeme, vidíme, že antikoncepce vytváří určitou mentalitu. Pár, který používá antikoncepci, už „vyřešil“ otázku dětí a už na ně nemyslí. Jsou volní užívat fyzické potěšení, aniž by museli brát zřetel na možnost, že se do jejich života vetře dítě. A nejen to, opakovaním

jednání, kterým odmítají možnost početí, ať už přerušovanou souloží, bariérovými metodami, každodenní pilulkou nebo něčím trvalým, utvářejí ve svém myšlení negativní vztah vůči dítěti. Buď mají z případného početí strach, nebo v nich dokonce budí agresivitu. A tak, když se dítě ohlásí, reagují se strachem nebo s hněvem. „Dělali jsme všechno, aby-

Manželé praktikující PPR jsou si vědomi vzájemné plodnosti. Když jsou přesvědčeni, že by nebylo zodpovědné zplodit dítě, čekají, až žena bude mít neplodné dny.

Codex Manesse (14. stol.). Foto: Wikimedia Commons

chom se vyhnuli těhotenství, tak je nutno to napravit.“ Situace je zvlášť kritická, když ti dva nejsou ani manželé a žijí jen tak spolu bez jasných plánů do budoucnosti. Ještě horší je, když byl sex jen více méně očekávaným vyvrcholením mejdanu, pro které se případně vyndal z kabelky požadovaný kondom, a ti dva, kteří se spojili, jeden druhého prakticky neznali.

Jiná je situace páru praktikujícího PPR. Jsou si vědomi vzájemné plodnosti. Když jsou přesvědčeni, že by nebylo zodpovědné zplodit dítě, čekají, až bude

mít žena příznaky neplodného období. Protože k metodě patří neustálé povědomí o stavu společné plodnosti, nemohou zapomenout, že pohlavní spojení má co dělat s možným početím dítěte. A když je dítě počato proto, že metoda selhala, nebo špatně interpretovali příznaky, jsou spíše ochotni je přijmout. Muž, pokud není hlupák, se bude zajímat o příznaky plodnosti své ženy a bude jí je pomáhat správně interpretovat. Jinak se jim může vést jako muži, kterému manželka oznámila početí čtvrtého dítěte. Jeho reakce byla: „Ty jsi ten den řekla, že je to v pořádku.“ Na což ona odpověděla, „Vždyť to bylo v pořádku.“ Nebo si dokážete představit večírek mladých lidí, kteří odmítají antikoncepci, kde by mladý muž žádal atraktivní dívku, aby se s ním vyspala a dodal: „Mimochodem, jsi právě v neplodném období?“ To je přece absurdní!

Demografická zima

Potrat se stal přijímanou součástí moderní bezbožné západní kultury, která bez něj nemůže fungovat. Stal se pojistkou při selhání antikoncepce a je také využíván, když rodiče zjistí, že dítě neodpovídá jejich očekávání, např. když je postižené.

A protože si společnost zvykla na zabíjení nenarozených dětí, které stojí v cestě, je logické, že odmítá i jiné nepohodlné kategorie lidí, v podstatě ty, kdo jsou neschopní nezávislého života: lidi s vážným postižením, vážně a nevléčitelně nemocné, lidi v komatu a staré. Seznam může být prodloužen o ty, jejichž životní styl se nesrovnává se společenským očekáváním, o politické oponenty a křesťany.

Pilulková kultura, pokud se vůbec může nazvat kulturou, vede k odmítání dětí a k malým rodinám. Způsobila „demografickou zimu“, tj. jsou země, ve kterých je porodnost daleko pod úrovní reprodukce. To v delším horizontu znamená neschopnost platit důchody, což nakonec povede k eliminaci „neužitečných jedlíků“, jak je označovali nacisté.

Páry praktikující PPR mívají větší rodiny, např. rakouská studie² zjistila průměr tři děti na rodinu, což je dvojnásobek národního průměru. V naší organizaci Lize pár páru České republiky máme zatím 16 párů s celkovým počtem 65 dětí, což je víc než 4 na rodinu.

Nová třída otroků

Když je pohlavní aktivita redukována na pouhou zábavu, pramen potěšení, při kterém lidé prvořadý biologický aspekt plození dětí ze svého pohledu eliminují, je pro ně mnohem snazší přijmout myšlenku produkce dětí nezávisle na manželském aktu. Protože neplodnost stoupá, částečně působením antikoncepce, stoupá i poptávka po této službě, službě asistované reprodukce, obvykle ve formě *in vitro* fertilizace (IVF), při které je velký počet vajíček, řekněme 25, smíchán se spermatem na Petriho misce. Takto vzniklé lidské bytosti se pak nechají po několik dní růst a pak jsou roztříděny, tj. „nekvalitní“ zlikvidovány. Ze zbytku jsou některé implantovány do dělohy matky, jiné hluboce zmrazeny pro případné použití v budoucnosti a některé použity na smrtící pokusy. Netřeba říkat, že je tento průmysl velmi výnosný.

A jak označujeme lidi, kteří jsou kupováni a prodáváni, třídění podle kvality, likvidováni nebo používáni na smrtící pokusy? Jsou to otroci! Byla tak vytvořena nová třída otroků. To není něco, co se stalo náhodou, že by např. několik vědců objevilo tuto možnost. Přesně vypracovaný plán pro tento projekt poskytuje román *Brave New World* (Statečný nový svět), který napsal Aldous Huxley v roce 1932. Aldous Huxley byl bratrem Juliana Huxleyho, prominentního anglického vědeckého humanisty a ateisty. Tito lidé se považovali za elitu. V románu kontroluje elita reprodukci, která je prováděna výhradně uměle a slovo „matka“ je považováno za sprosté. Trochu nejasný titul knihy byl překládán různě. V češtině vyšla pod názvem *Konec civilizace*, což sedí. Toto se dnešní elity patrně snaží realizovat.

Měli bychom si uvědomit, že asistovaná reprodukce není terapií neplodnosti. Lékaři, kteří ji provádějí, se vůbec nesnaží zjistit příčinu neplodnosti daného páru. Obcházejí normální proces lidské reprodukce. Navíc opravdová léčba neplodnosti je úspěšnější a levnější než asistovaná reprodukce. My učitelé PPR můžeme poskytnout první pomoc tím, že ženy naučíme pozorovat a zaznamenávat vlastní cykly. Výsledné záznamy mohou být užitečné pro diagnózu příčin neplodnosti.

Tak proč je asistované reprodukci dávana přednost před léčbou neplodnosti?

Jsem přesvědčen, že můžeme důvod vystopovat v Huxleyho románu. Elita chce kontrolovat reprodukci. Chtějí omezit počet porodů a dovolit, aby se rodily jen děti, které považují za kvalitní.

Sex pouze jako zábava

Omezení lidské sexuality na pouhý pramen zábavy má i jiné následky. Když lidé vytěsní ze svého přístupu k sexuální aktivitě plodnost, stává se jejím jediným cílem

Codex Manesse (14. stol.). Foto: Wikimedia Commons

Lidská historie je plná milostných písní a básní. Vyskytuje se v nich antikoncepce? Nikdy!

orgasmus. Ale orgasmu lze docílit různými způsoby. Proč by to muselo být jen v manželském aktu? Tak lidé zkoušejí jiné způsoby ukojení své žádostivosti: masturbace (vlastní nebo vzájemná), orální nebo anální styk, homosexuální aktivity. Masové používání antikoncepce úplně změnilo pohled na sexuální aktivitu. Konkrétně to znamená, že celé současné mocné homosexuální hnutí bylo umožněno a přijato skrze všeobecnou praxi antikoncepce!

Antikoncepce ničí lásku

A teď se vraťme k manželskému vztahu: Antikoncepce ničí lásku! Lidská historie je plná milostných písní a básní. Vysky-

tuje se v těch básních a písních antikoncepce? Nikdy! Ale dnes se nám podsouvá myšlenka, že když budou manželé osvobozeni od obavy z početí dítěte, budou moci milovat jeden druhého naplno. Taková však láska není. Je to lež!

Jaká je povaha lásky? Nejlépe to vidíme na lásce Kristově. Vyjádřil to plně v sebeobětování na kříži. Láska neznamená dostávat, ale dávat. Není lakomá, ale štedrá. Může být sebeobětující, když matka dává dítěti vše, co potřebuje. Známe jsou příběhy matek, které obětovaly za dítě vlastní život. V manželském aktu se manželé jeden druhému cele dávají a zároveň se cele přijímají. Přirozeným ovocem tohoto vydávání se a přijímání je početí dítěte.

Ale když lidé praktikují antikoncepci, říkají podvědomě jeden druhému: „dávám se ti, ale bez své plodnosti, svého daru života. A tvou plodnost také nechci.“ Je to láska? Je to úmyslné odmítnutí a podržení přirozeného ovoce lásky. Akt, který má být úplným sebedarováním a přijetím, v sobě obsahuje element úmyslného odmítnutí. A to se neustále opakuje, když ten pár používá antikoncepci. Jejich manželství trpí neustálým zatěžováním a podvědomým odmítáním. Mnohá manželství se zhroutí, jak pozorujeme v katastrofální situaci dnešní společnosti.

Destrukce společnosti

Výsledkem toho, co můžeme popsat jen jako antikoncepční revoluci, je destrukce společnosti. Je příliš málo dětí – národy vymírají kvůli nízké porodnosti. Máme bezuzdnou potratovost, která vede k popotravnému syndromu a rozbitým vztahům. Násilí je zakotveno v zákonech a zabití nevinných je přijatelné. To vede k eutanazii, zabíjení starých a postižených a také k asistované reprodukci, IVF – formálnímu znovuzavedení otroctví. Homosexuální ideologie jsou přímými útoky na opravdové manželství. Sexuální výchova je využívána, aby systematicky korumpovala děti a mládež. Dalším útokem na manželství jsou pornografie a snadný rozvod.

Vidíme, že rodina a manželství jsou ostře a systematicky napadány ze všech stran a antikoncepce je v tomto útoku klíčovým faktorem. Můžeme si domys-

let, že útok přichází ze strany bohatých a vlivných, kteří jsou pevně odhodláni zredukovat světovou populaci. Zdá se, že také chtějí zničit nebo alespoň oslabit manželství a rodinu, nejspíš proto, aby mohli lidmi snáze manipulovat. Je také zřejmé, že antikoncepce je posvátnou krávou moderní bezbožné společnosti a žádná současná vláda ji rozhodně nebude zakazovat nebo i jen omezovat.

A co Církev?

Situace v Církvi není o moc lepší. Církev trpí téměř půlstoletí trvající neposlušností učení *Humanae vitae* s odpovídajícími důsledky. Je málo dětí, a i katolická populace vymírá. Je vážný nedostatek duchovních povolání. Kněží a řeholníci často přicházejí z velkých rodin. I katolické ženy podstupují umělý potrat a následně trpí postabortivním syndromem a rozbitými vztahy. Také asistovaná reprodukce je přijímána katolíky, kteří nerozumí, oč

jde. Dochází k rozbití manželství, protože katolíci používají antikoncepci ve skoro stejné míře jako nekatolíci. Homosexuálistus se nezastavil před branami Církve. Bezbožná sexuální výchova si našla cestu i do některých katolických škol. Nedostatečná katecheze a příprava na svátost manželství si také vybírají svou daň.

Tak co dělat? Řešení je jasné. Pro Církev je urgentně nutné odčinit, co za posledního půlstoletí zanedbala a ze všech sil hlásat zvěst *Humanae vitae*. Abych byl přesný, věřím, že to je *conditio sine qua non* pro obnovení stabilních manželství a zdravých rodin ve starých zemích křesťanské kultury, tj. nutná a nenahraditelná podmínka, bez níž je taková obnova nemožná. Neříkám, že je to jediná podmínka, prostě že je nutná. V tomto kontextu je PPR důležitým nástrojem k obnově manželské čistoty; není samo o sobě cílem, ale pro většinu lidí představuje nutnou pomoc pro život v manželské

čistotě. To je to, co měli zvážit biskupové na synodě o rodině, když se zabývali krizí manželství. A když bude Církev obnovena skrze zdravá manželství a rodiny, stane se opět světlem pro celý svět.

David Prentis
(Mezititulky redakce)

Mgr. David Prentis
prezident Ligy pár
páru ČR

¹ Podrobná obrana tradiční exegeze je v KIPPLEY, J. F., *Sex and the Marriage Covenant – A Basis for Morality* (Sex a manželská úmluva – základy morálky), San Francisco, 2. vydání, 2005, s. 325–331.

² RHOMBERG W., RHOMBERG M., WEISSENBACH H., „Neue Aspekte der Natürlichen Empfängnisregelung. Eine Umfrage zur sympto-thermalen Methode“ (Nové aspekty přirozené regulace početí. Výsledky ankety k symptotermální metodě, *Medizin und Ideologie* 2/2010, www.familie.kirchen.net.

POVINNÁ (PŘED)ŠKOLNÍ DOCHÁZKA

Pokud jste doteď měli pocit, že to se školstvím není žádná sláva a máte sklon k depresím, tak raději ani nečtěte dál. Soumrak českého školství totiž teprve přichází.

Dokonce i voliči ČSSD se diví: málokdo z nich chce totiž inkluzi – tedy společné vzdělávání všech dětí včetně mentálně postižených v běžných školách – prosazované shora jejich vlastní stranou a jejich ministryní školství Valachovou, která, i když se ke svým zaměstnancům asi chová lépe než její předchůdce, je s exministrem Chládkem na jedné ideové lodi, ba má ji ještě více a lépe propracovanou.

Stejně tak se i lidovci ocitli v pasti vlastního programu a podepsané koalici smlouvy s tzv. povinnou školkou, kterou část jejich vlastních voličů intenzivně a hlavně ideově odmítá. Jenže když je to v té smlouvě, tak pro ně zřejmě není cesty zpět. Nakonec líbivě to vysvětlit umí vlastně každý a přiznejme si, nějaké části jejich voličů se toto opatření asi i zamlouvá.

Malé změny s velkými dopady

Přítom inkluze a tzv. povinné předškolní vzdělávání, které de facto znamená prodloužení povinné školní docházky o jeden rok, změní charakter našeho školství velmi zásadně a dotknou se každého z nás, kdo děti má či mít teprve bude.

Zatímco inkluze už je zákonem daná a „jen“ se na poslední chvíli pilují vyhlášky, což je proces na samostatný článek, o povinném předškolním vzdělávání se teprve ve Sněmovně rozhoduje. I když, znáte ten pocit, že někdy už je vlastně rozhodnuto předem. Pravdou je, že mnoho lidí si vůbec neuvědomuje, proč by povinná předškolní docházka měla vadit. Vždyť přece na školky se stojí fronty a mnozí rodiče by ji tak rádi, ale není kapacita. Povinnost se však má týkat zatím pouze předškoláků, školka tedy bude

muset přijmout i ty, kteří o to nestojí, a tím ubudou místa dětem mladším, u kterých by to jejich rodiče velmi ocenili. I dnes sice školka předškoláky musí přijmout, ale jen pokud je rodiče přihlásí.

To se má změnit, mají fungovat nové zápisy, nově stanoveným spádovým školám budou muset místní samosprávy poskytnout seznam obyvatel a každé pětileté dítě bude muset být přihlášen v nějaké státem uznávané školce. Tady je nutno upozornit, že za ni není považováno žádné předškolní zařízení, kterému dnes říkáme školka – tou, ve které se nová povinnost má plnit, se rozumí jen to zařízení zapsané v rejstříku státem uznávaných školek. Tedy žádná dětská skupina, firemní „školka“, různé stacionáře pro nemocné či postižené děti – ty tento status prostě nemají. U lesních školek se zápis

do rejstříků prý připravuje, ale takových příprav už tu bylo a těžko odlišit rétorická cvičení od opravdové snahy. V této chvíli většina lesních školek kritéria státem uznané školky zkrátka nesplňuje.

Další problém bude, co s dětmi neočkovanými – tady se pořád neví –, do školky jim přístup umožnit nechtějí, důvodová zpráva zákona jim přiznává možnost být v přípravných ročnících základních škol, ale zákon je přímo nutí volit tzv. domácí vzdělávání už ve školce s novými podmínkami.

Možná je to však jen drobná nepřesnost, která MŠMT dojde a podá samo pozměňovací návrh. To je samo o sobě tragikomické: i přes vnitřní rozpornost předložené novely se jede dál a nikomu zásadně nevádí, jak špatně byla připravena. Současná ministryně totiž praktikuje postup, kdy předloží návrh zákona a místo řádného vypořádání se s připomínkami již na meziresortní úrovni jej MŠMT pošle rovnou poslancům. Až v průběhu času pak ministerstvo podá ke své vlastní novele pozměňovací návrh – a to ústy ministryně, která slibovala zlepšení legislativního procesu, protože ona je přece legislativec! K takové reakci přistupuje až poté, kdy se zvedá vlna nevole, například nad tím, že posunuté zápisy do škol a školek nelze stihnout, což normálnímu člověku bylo jasné hned při prvním čtení tohoto návrhu. Takový člověk je pak skutečně na vahách, zda plakat, nebo se smát.

Zapomeňte na volnost

Ale zpět k té „povinné školce“: další věc, která zatím uniká pozornosti, je, že se tato nová povinnost vztahuje i na děti mentálně postižené (vyjma hlubokého mentálního postižení, což je v terminologii hluboké mentální retardace IQ pod 20, tedy zatím lze novelu chápat tak, že všechny děti s IQ nad 20 budou muset k zápisům...). Zdá se, že se už zde nenápadně zavádí inkluze i do školek, kde běžné učitelky vůbec nemají zkušenosti s tím, jak se zmíněnými dětmi pracovat, a otázku asistentů pedagogů ve školkách ještě nikoho nenapadlo ani položit.

Výčet úskalí, která s sebou povinná předškolní docházka nese, však ještě pokračuje. Domnívám se, že se režim školky tímto opatřením zpřísní a zvýší se tlak

na výkonnost dětí. Vždyť se to vše děje pod heslem „kvalitního vzdělávání“. To však, podle MŠMT, nejsou žádní rodiče schopni doma dítěti kvalifikovaně poskytnout. V důsledku zmíněného tlaku na výkonnost se pak, vývojovým psychologům navzdory, pomalu vytratí čas dětí na volnou hru, čas trávený „jen tak“, bez organizované naplně.

Učitelky také budou muset hlídat přísněji absence: těžko říci, zda vám poté projde týden na horách nebo mimořád-

Zavedení předškolního ročníku plošně a povinně pro všechny děti vychází jako to nejdražší a zároveň nejméně efektivní opatření.

Foto: Flickr, silkegb (CC BY-NC 2.0)

né výlety s babičkou. Kromě toho, i kdyby zpočátku současný volný docházkový režim pokračoval, může k jeho zpřísnění snadno dojít postupně – někde pomaleji, jinde rychle. Dalším logickým krokem pak je kontaktovat z důvodu častých absencí třeba orgány sociálně právní ochrany dětí, tedy sociálku či tzv. OSPODY. To už vůbec není jen takový strašák na zdi, ale postupně zhmotňující se realita...

Vzhledem k tomu, že na základních školách existuje možnost domácího vzdělávání, museli legislativci ukotvit tento institut i do povinného předškolního vzdělávání. Valachové budiž ke cti,

že tento paragraf poslala dál přece jen v mírnější podobě než její předchůdce. Přesto však rodič, který bude chtít mít dítě doma nebo ho dávat do jiného než státem za školku uznaného zařízení, bude muset tuto volbu zdůvodnit vážným důvodem a do spádové (pouze spádové) školky dovést dítě na tzv. ověření, zda rodina v jeho vzdělávání netápe a zda rodič od učitelů, kteří jeho dítě uvidí poprvé v životě, nepotřebuje nějaké zásadní rady pro jeho vzdělání. Absurdita, která otráví rodiče, děti a nakonec i samotné učitele, protože žádné instrukce, jak si MŠMT toto ověření představuje, nikdo nedostal.

Pravá motivace: sociálně znevýhodněné děti

Pojďme se ale podívat, proč se toto vlastně zavádí a proč se to dostalo do programů vládních stran.

Údajně hlavním motivem pro povinnou školku byla situace sociálně znevýhodněných dětí. A ano, nemůžeme popřít a ani nechceme, že dětem, které doma nemají dostatečně motivující zázemí, docházka do školky spíše prospívá – když už je tam tedy jejich rodiče pošlou. Ale prospěje jim i ta povinnost? Tyto otázky ohledně předškolní docházky pro sociálně znevýhodněné děti řešila studie *Kudy vede cesta*, na které se podílel i Člověk v tísni – organizace, která se u nás sociálně vyloučenými zabývá a reálnou situaci má dobře zmapovanou. Výsledky studie však překvapily i tuto, jinak podobným opatřením přející organizaci.

Zavedení předškolního ročníku plošně a povinně pro všechny děti nakonec vyšlo jako to nejdražší a zároveň nejméně efektivní opatření, jak těmto dětem reálně pomoci. MŠMT, které si tuto studii objednalo a zaplatilo, však na její výsledky vůbec nehledí. Nezajímají ho ani výhrady čtyř asociací předškolního vzdělávání a mnohých dalších sdružení, která se se závěry výše zmíněné studie ztotožnila. Vážné výhrady mají i kraje a místní samosprávy, kterým z navrhovaného zákona přibývají povinnosti, aniž by byla řeč o nějaké finanční kompenzaci.

Vlastně jen takovou perličkou je, že navrhované opatření může být tak trochu v kolizi s naší Ústavou a Listinou základních práv a svobod. Naše Ústava zná totiž

jen povinnou školní docházkou. Povinné předškolní vzdělávání je v našich právních dokumentech úplně nový pojem. Pokud tedy bude přijato „šalamounské“ řešení, totiž že povinné předškolní vzdělávání má být plněno povinnou předškolní docházkou, možná jej nějaký šikovný právník u Ústavního soudu napadne.

Povinná předškolní docházka je tedy něco, o co vlastně lidé vůbec nestojí, protože se stávajícím stavem jsou ve většině víceméně spokojeni: do školek nyní děti dává cca 90 % populace. Z těch zbývajících 10 % je cca 6 %, kteří z různých důvodů volí alternativní zařízení, které není školkou, nebo své dítě chtějí vychovávat a vzdělávat doma. Pouze zbylá 4 % dětí patří k těm tzv. sociálně znevýhodněným, kterým by školka mohla reálně pomoci. Pokud však pomineme výše zmíněnou studii, politici se vůbec nezajímají, proč ti lidé do školek děti nepošílají, a tedy se ani netrápí otázkou, zda stanovení povinnosti na tom něco doopravdy změni k lepšímu. K horšímu spíš bude, že kvůli nedostavení se k samotnému zápisu se zvýší sazebník přestupkových pokut a kvůli ohlašovací povinnosti za neomluvenou docházku přijde oznámení OSPODu na takové rodiny už o rok dřív. Místo snahy o pozitivní přístup a opravdovou pomoc se zase mává tresty a pokutami.

Žádní vítězové – jen porážení

S tímto zákonem tedy budou mít největší problémy dvě skupiny lidí: ti, kteří o své děti pečují výrazně nadprůměrně a pečlivě vybírají, kam své děti pošlou, protože je nabídka „kvalitního vzdělávání“ ve spádovém zařízení neuspokojuje, a pak, „na druhé straně“, ti, kteří kvůli svému sociálnímu znevýhodnění z různých důvodů o děti příliš nepečují. Těm prvním zákon

Omluva

Omlouvám se za chybu, kterou jsem učinila zobecněním „volebního tématu“ v rubrice Letem světem v čísle 3/2016, str. 16. Zde bylo chybně uvedeno, že „Strana Zelených s SNK ED a KDU-ČSL se dohodla na koalici pro letošní krajské volby“. Chybělo sdělení, že tato koalice kandiduje v krajských volbách pouze ve Středočeském kraji. Zdeňka Rybová

zbytečně zkomplikuje život a těm druhým bude dříve hrozit odebrání dětí za neplnění povinné docházky; jejich reálné problémy tedy uspíší a v ničem nepomůže. Pro většinovou populaci pak bude signálem, že za výchovu dětí je rodič odpovědný jen zčásti, protože jeho výchovné a vzdělávací kompetence přebírá povinně další instituce. On sám je vlastně málo školený a málo odpovědný, aby mohl dobře zvládnout výchovu a vzdělání dítěte dokonce už i v předškolním věku. Státu, potažmo společnosti se však bohatě vyplatí, když to jsou právě rodiče, kdo dobře vychovávají a vzdělávají své děti. Přesto, místo aby stát

usiloval o posílení rodičovské odpovědnosti, volí přesně opačnou cestu.

Něco takového se zrodilo v hlavách politiků, kteří mají pocit, že musí pomáhat za každou cenu, ale jak už to bývá, nakonec tuhle cenu zaplatíme my – rodiče a naše děti.

Jana Jochová Trlicová
Psáno pro Konzervativní listy
(Mezilitulky redakce)

Mgr. Jana Jochová Trlicová, místopředsedkyně Výboru na obranu rodičovských práv

ABY KAŽDÁ ŽENA VĚDĚLA, ŽE V TOM NEZŮSTANE SAMA

NÁRODNÍ POCHOD PRO ŽIVOT

2. DUBNA 2016 V PRAZE

- 10.00 BOHOSLUŽBA V PRAŽSKÉ KATEDRÁLE
- 12.00 OBĚD PRO RODINY S DĚTMI
A DOPROVODNÝ PROGRAM NA KLÁROVĚ
- 14.00 POCHOD PRO ŽIVOT CENTREM PRAHY
- 16.00 ZAKONČENÍ NA VÁCLAVSKÉM NÁMĚSTÍ

REGISTRACE NA
POCHODPROZIVOT.CZ

PODLE ÚDAJŮ ČESKÉHO STATISTICKÉHO ÚŘADU BYLO
V UPLYNULÉM ROCE USMRČENO 20 000 DĚTÍ PŘED NAROZENÍM.

CO JE TO RODINA?

Z knihy francouzského filosofa Fabrice Hadjadja (závěr)

Pokusme se nyní popsat rodinu v tajemství její podstaty. Není to jedna z věcí, nýbrž krb, ohniště nikoli „zavřené“, nýbrž zářící. Je to ohniskový bod malby, není vidět na obraze, nýbrž umožňuje vidět obraz. Ohniště je také oheň, totiž světlo a teplo, a není tedy osvětčován něčím jiným, nýbrž vydává světlo ze sebe a vyjevuje se. Chci tím říci, že rodina ještě před tím nežli se o ní přemýšlí, je tím, co nás do přemýšlení uvedlo. Často bývá opomíjena stejně, jako si neuvědomujeme krajinu, jako nevidíme, co nás brzdí a pohání vpřed. Vlivem tohoto opomíjení a z něho plynoucí individualistické *fikce* tíhneme k oddělování *logického* od *genealogického*. Považujeme člověka za individuum obdarené rozumem a odmítáme jej považovat za potomka jeho předků. Je však jedním i druhým. Křesťanská tradice to připomíná božsky: Logos je řecké jméno rozumu, ale také evangelní jméno Syna.

Co je tedy rodina? Můžeme ji, počínaje tím, co již bylo řečeno, označit za *tělesný podklad otevřenosti vůči transcendentnu*. Různost pohlaví, různost generací a různost těchto růzností nás učí obracet se k jinému jakožto jinému. Je to nevypočitatelné místo daru a recepce života, který se vyjadřuje s námi, ale někdy i nám navzdory, a neustále nás posouvá kupředu do tajemství bytí.

Jakožto primární místo existence je rodina také místem rezistence. Rezistence proti ideologii, politické korektnosti a programování. Rodina je originálním společenstvím, které je především dáno přirozeností; není stanoveno konvencí. Díky svému pohlavnímu zakotvení je tedy vždycky *kontrapunktem strojenosti* a skýtá prostor tomu, co bychom mohli nazvat *verifikací*.

Na veřejnosti může člověk pěstovat svůj výstavní obraz, ukazovat v časopisech svoji nejzdařilejší tvář, svůj nejlepší profil na síti. Jaká je však jeho tvář v soukromí, před jeho manželkou a jeho dětmi? Velký Herkules, který přemohl obludy, je před manželkou Déianeí-

rou směšný. Mladý génius, který dobývá knižní trh, se stydí být viděn s tatínkem a maminkou, kteří dosvědčují jeho obyčejný původ. Proto se pokouší fiktivně asimilovat otce, který je soustružníkem či bankéřem, a matku, která je učitelkou či voličkou Národní Fronty. Vytváří si

Foto: Flickr, Catholic Church England and Wales
© Mazur/catholicnews.org.uk (CC BY-NC-SA 2.0)

Rodina je především místem milosrdenství, skrze něž se slabosti rodičů i jejich ztroskotání stávají silou a vítězstvím, protože jejich dětem i jim samým umožňují obrátit se k věčnému Otci.

z nich postavy svého díla, poněvadž má strach ukázat, že je ratolestí jejich lásky. Vůle k moci je rodinnou blízkostí vždycky potírána. A proto jak totalitarismus či liberalismus, tak technologie či náboženský fundamentalismus berou rodinu nejprve pod svou ochranu, aby ji potom zničily.

Kdo mluví o transcendentnu, mluví o tom, co jej přesahuje. Když se však

ženeme za tím, co nás přesahuje, vstupujeme do jakéhosi *tragična*. Rodina je vždycky *místem, kde něco nefunguje*, protože v první řadě není místem fungování, nýbrž existování. A jako každé dobrodružství je vždycky postupována konflikty, ztroskotáními i urážkami, které budí zahořklost a vyžadují odpuštění.

Již od počátku se věci mají špatně. Muž a žena klesají vzájemně, Kain zavraždí Ábela, nejprve spí Tamar se svým tchánem Judou, jinou Tamar pak znásilní bratr Amnon, Absalom rozpoutá válku proti svému otci, králi Davidovi... Je očekáván Mesiáš, který *smíří bratry* (viz konec knihy Geneze a Josefova příběhu) a *obrátil srdce otců k synům a srdce synů k otcům* (Mal 3,24 – což jsou poslední slova katolického kánonu Starého zákona). Mesiáš je vítán, ale naneštěstí (nebo našťestí) se věci nespraví hned. Vypadají dokonce hůře. Je-li syn rebellem, nastává drama marnotratného syna. Je-li svatým, dochází k dramatu jeho ztracení v Chrámu. V každém případě se rodina stává jakýmsi druhem domácí arény: *bratr vydá na smrt bratra a otec syna, děti povstanou proti rodičům a způsobí jim smrt* (Mt 10,21).

Jak už jsme zmínili, mnozí by se chtěli vyhnout této zkoušce a vyměnit rodinu za klub nebo továrnu na roboty (androidy). Tato zkouška však opět něco vyjevuje. Je dobrodružstvím našeho lidství. Je cvičením naší lásky. A poněvadž je rodina především místem milosrdenství, je zřejmé, že potřebuje, aby její strasti nebylo možno vyřešit technicky. Milosrdenstvím se tedy slabosti rodičů i jejich ztroskotání stávají silou a vítězstvím, protože umožňují jejich dětem i jim obrátit se k věčnému Otci, protože život v onu chvíli projevuje sílu, která je větší než jejich úspěchy a vznešenější než jejich plány.

Fabrice Hadjadj
Z italského vydání *Ma che cos'è una famiglia?*, Ares, Milano 2015
přeložil Milan Glaser SJ
Radio Vaticana

HISTORICKÝ KALENDÁŘ • BŘEZEN 2016

1. březen 1886

Narozen ThDr. Josef Miklík, katolický kněz, redemptorista, spisovatel, profesor exegeze na řádovém učilišti v Obořišti. V letech 1925 až 1926 vyučoval na Biblickém papežském ústavu v Římě. Autor třídílné „Příručky k biblické dějepřevě“, spisů „Život blahosl. Panny Marie“ a „Umučení Pána Ježíše“. Člen Akademie sv. Tomáše v Praze. († 9. 11. 1947)

2. březen 1876

Narozen papež Pius XII. (vl. jm. Eugenio Pacelli). Od roku 1920 nunciem v Německu. 2. března 1939 zvolen papežem. Během druhé světové války vybízel k míru a zdůrazňoval právní a náboženské základy trvalého míru. Vydal několik encyklik. 1. listopadu 1950 vyhlásil dogma o tělesném přijetí Panny Marie do nebe. V roce 1954 ustanovil svátek Panny Marie Královny. Svatořečil 33 osob. († 9. 10. 1958)

6. březen 1606

Zemřel Zbyněk Berka z Dubé, katolický kněz, člen Řádu křížovníků s červenou hvězdou. 14. prosince 1592 ho císař Rudolf II. jmenoval pražským arcibiskupem, což papež Kliment VIII. potvrdil. Za svého episkopátu provedl rozsáhlou přestavbu arcibiskupského paláce a zřídil v něm soukromou kapli sv. Jana Křtitele, kterou roku 1599 vysvětil. Do Prahy povolal kapucíny. (* 1551)

7. březen 1296

Založena Královská stoliční kolegiátní kapitulou sv. Petra a Pavla v Brně na Petrově olomouckým biskupem Dětrichem. V roce 1777 byla povýšena na katedrální.

8. březen 1731

Zemřel Ferdinand Maxmilián Brokoff, sochař a řezbář českého baroka. Roku 1709 pracuje na sousoší světců na Karlově mostě. Vytvořil náhrobek Václava Vratislava z Mitrovic pro chrám sv. Jakuba v Praze, dále Morový sloup na Hradčanském náměstí s Pannou Marií a sochami apoštolů. (* 12. 9. 1688).

8. březen 1866

Narozen ThDr. Leopold Prečan, katolický kněz a pedagog, profesor církevního práva na CMTF v Olomouci. 10. listopadu 1923 jmenován arcibiskupem olomouckým. Předseda unionistických sjezdů na Velehradě. Zasloužil se o I. celostátní sjezd katolíků v ČSR v roce 1935. († 2. 3. 1947)

11. březen 1556

Narozen ThDr. Josef Kalasanský, španělský katolický kněz. Zakladatel Řádu zbožných škol – piaristů. V roce 1634 vznikl řád na Moravě. V roce 1767 papežem Klementem XIII. svatořečen. V roce 1948 ho papež Pius XII. prohlásil za patrona křesťanských základních škol na celém světě. († 25. 8. 1648)

13. březen 1996

Papež Jan Pavel II. zřídil na území ČR bulou Apoštolský exarchát pro katolíky východního obřadu se sídlem v Praze.

19. březen 1996

První křesťanská rozhlasová stanice v ČR Radio Proglas začala vysílat na frekvenci 107,5 z Brna.

25. březen 1631

Na pražských Hradčanech slavnostně vysvěcena kaple Loreta.

25. březen 1996

Dekretem Papežské rady pro laiky uznáno hnutí „La Vie Montante“, jež založil André d'Humières v roce 1951, jako mezinárodní sdružení věřících katolické církve.

27. březen 1991

Papež Jan Pavel II. jmenoval dosavadního českobudějovického biskupa Miloslava Vlka novým pražským arcibiskupem, nástupcem kardinála ThDr. Františka Tomáška.

28. březen 1811

Narozen Jan Nepomuk Neumann, katolický kněz, redemptorista, misionář v USA, rodák z Prachatic. 1. února 1852 se stal biskupem ve Filadelfii. Založil 80 kostelů a asi 100 katolických škol. V roce 1977 prohlášen za svatého. († 5. 1. 1860)

Arnošt Kelnar

KONCERT PATER MI

SCHOLA GREGORIANA PRAGENSIS pod uměleckým vedením Davida Ebena, patřící mezi přední světové interprety středověké duchovní hudby, a SLOVENSKÝ SPEVÁCKY

ZBOR ADOREMUS, známé celoslovenské vokální těleso pod vedením sbormistra Dušana Billa, dramaturgicky zaměřené na sakrální hudbu, vystoupí společně na výjimečném koncertě v pátek 18. 3. 2016 v 19:30 v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie v Praze na Strahově.

Dramaturgie koncertu přináší zpěvy Květné neděle a Velkého týdne.

Program PATER MI, který zpřístupňuje repertoár ležící v samotných kořenech evropské hudební kultury a díla mistrů vokální polyfonie ověřené časem i křesťanskou tradicí, nabízí nevšední, jedinečný duchovní a umělecký zážitek.

Vstupné: 200 Kč. Slevy ze vstupného: Dítě do 15 let: 150 Kč. Studentská karta ISIC/ ITIC: 150 Kč. Senior nad 65 let: 150 Kč.

Osoba ZTP/P: 150 Kč

Vstupenky jsou k dispozici na prodejních místech TICKETPORTAL a nebo si je můžete zakoupit a vytisknout on-line – HOMEtickets.

Další informace: <https://www.ticketportal.cz/>

Jak to vidí Robert Huneš

Hrozí nám zánik? Hrozí, ale kvůli nám

„Jak známe z dějin pozdní Římské říše, velké říše zaniknou, pokud nejsou jejich hranice chráněny.“ Tato zdánlivě okrajová glosa je závažnější, než vyhlíží. Proč?

V RC Monitoru 3/2016 byla zveřejněna zpráva „Hrozí Evropské unii stejný osud, jaký postihl Římskou říši“? Zaujala mne mj. výrokem nizozemského premiéra Marka Rutteho: „Jak známe z dějin pozdní Římské říše, velké říše zaniknou, pokud nejsou jejich hranice chráněny.“ Tato zdánlivě okrajová glosa je závažnější, než vyhlíží. Proč?

Domnívám se, že holandský ministerský předseda se mylí. Podstatou existence a přežití civilizací přece nejsou síly armád a výšky zdí, jež nás od konkurentů dělají. Premiérův vnitropolitický konkurent, opoziční Geert Wilders, správně řekl, že „velkou civilizaci nelze zničit zvenčí, pokud se před tím sama nezničila zevnitř“. To dokládají osudy samotného Říma. Ten ve skutečnosti neporazily cizí armády, ale ztráta vlastních hodnot včetně obyčejného selského rozumu.

Významnými doprovodnými faktory rozkladu Říma byl úpadek znalostí, gramotnosti a matematických schopností. To mělo za následek značný propad kvality i množství informací, kterými tato společnost disponovala, včetně vládnoucích elit. S tím souvisel i úpadek legitimacy a nárůst vlivu zájmových skupin – v krizovém období se během cca 50 let na římském trůnu vystřídal na 27 císařů. Každé dva roky někdo jiný. Jak je to v ČR či jednotlivých státech současné EU. Není ta rychlost podobná?

Velkolepá a blahobytem zdegenerovaná římská civilizace podlehlá primitivním barbarům. Jak je možné, že velký Řím jim nedokázal vzdorovat? Měl špatně vyzbrojenou armádu? Nízké pevnostní zdi? Nedostatek financí? Nikoli. Již G. K. Chesterton výstižně řekl, že „Římané nemilovali Řím, protože byl velký. Řím byl velkým, protože jej milovali.“ Dokud takto konali a byli za něj ochotni dýchat, do té doby Řím prosperoval. Paralela se současností je čitelná...

Je naše společnost (česká, evropská...) schopna vzdorovat soupeřům? Už Bedřich Engels zaznamenal, že nejrozšířenější představou o příčině úpadku je degenerovaná a zjemnělá elita společnosti, která jako upadající Řím, „adaptuje dospělé muže, libuje si v orgiích, homosexualitě a sadistických zábavách“. Břítický příměr. Kupř. císař Vespasianus po úspěšné likvidaci Židů vystavěl za zlato z jejich Chrámu největší antický zábavní podnik světa. V čem se však liší od současnosti? Ekonomická prosperita moderního Švýcarska je do značné míry postavená na válečné „neutralitě“ a z toho plynoucích peněz, zlata a uměleckých předmětů, které si v této „neutralitě“ zemi uložili nacističtí pohlaváři...

Jinou potíží, jež trápila Římany před takřka 2000 lety, byla nízká porodnost. Jako dnes. S růstem blahobytu docela obyčejně nechtěli mít a rodit děti. Nepřipomíná nám to něco? Pravděpodobně marné jsou dnešní nástroje, kdy současná vláda nabízí jako řešení daňové úlevy pro rodiny s dětmi. Již císař Octavianus Augustus se snažil zvýšit porodnost – velké rodiny platily citelně menší daně, bezdětným antickým „mamánkům“ byly odepřeny významnější státní úřady nebo kariérní růst apod. Marné úsilí. Podstata tkvěla v motivační hodnotě, nikoli technicko-ekonomických pobídkách. Tehdy jako dnes.

Tváří v tvář současné situaci se v Evropě nemusíme bát milionů imigrantů ani dekadence našich elit. Opravdová budoucnost spočívá v chování a každodenním rozhodování každého z nás, milionů Evropanů. Budeme žít, jíst a bydlet po našem, po evropsku? Nebo si zvlníme hamburgery, haloween, Santu Clause atp.? Ano? Pak neodoláme šarží, mnohoženství, násilí aj. hodnotám. Protože nebudeme mít žádné než bezvýznamné. Potom za nás budou děti rodit a vychovávat jiní. A po svém. Budeme

mít odvahu vstupovat do armády a bránit vlastní zemi a společně sdílené hodnoty? Nebo necháme ochranu na jiných? Jako Římané, kteří si na konci svých dějin k ochraně najímali druhé? Budeme chtít pracovat, nebo díky lenosti a bezbřehým sociálním požitkům přenecháme svou práci pilnějším imigrantům?

Zdráháme se? Již Edward Gibbon (1737–1794), britský historik zabývající se dějinami Římské říše, nadčasově postřehl: *Valná většina obyvatel preferuje zábavu před prací. Tradiční role otců jako živitelů rodiny je zpochybňována, mnozí se rozvrácené vztahy a svobodně žijící matky bez otců. Senioři jsou zanedbáváni. Lidé pečují o domácí mazlíčky více než o svoje staré rodiče. Čestná vojenská služba vlasti je odmítána, zpochybňována, vysmívána a posléze zákonem zrušena. Armádu tvoří nájemní zoldnéři. Lidé pilně pracující jsou zesměšňováni a jako vzor se staví prázdni pokrytci, populisté, pochybní umělci a takzvané celebrity. Daňové zatížení obyvatelstva stále roste a stát přerodí neúměrně vysoké částky. Lidé se nebojí nepracovat, protože stát se o ně vždy nějak postará. Úroveň vzdělání rapidně klesá. Státní dluh roste do nikdy nesplacitelné výše. Přestává se vyrábět a pěstovat, protože výroba doma je moc drahá a potraviny a výrobky se dovážejí ze satelitních zemí. Početí a výchova dětí jsou vnímány jako obtěžující a děti se rodí stále méně. Staletími předků prověřené hodnoty – jako je čest, smysl pro povinnost, zodpovědnost, nadšení pro práci, pro dobročinnost, zápal pro věci veřejné, jsou vysmívány a zesměšňovány.*

Pan nizozemský předseda vlády se mylí. A je mi smutno, že v čele EU stojí ten, kdo má vidět a nevidí, kdo má slyšet a neslyší. Přeji EU i naší zemi ty, kteří mají lepší zrak i sluch.

PhDr. Robert Huneš
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna

Letem světem

„Dosud neznámé záběry a dokumenty zachycující poslední dny komunisty umčeného kněze Josefa Toufara se podařilo najít novináři Miloši Doležalovi. Autor nové knihy o farářově osudu objevil nejen domněle zničený film natočený den před Toufarovou smrtí, jež nastala před 66 lety, 25. února 1950, ale také děsivé podrobnosti o tom, jak StB duchovního krutě týrala,“ píše Echo24.cz. **Dále popisuje bližší podrobnosti o tom, jak krutě StB s knězem s pověstí svatosti zacházela. Jistě, právem nás to děsí, právem se bojíme této reality znovu. Nemusí být nutně páchána způsobem fyzické likvidace, ona už ta cesta likvidace duchovní je nastoupena úspěšně. Ale co je třeba? Nerezignovat. Zápasit.** Bojovat o svobodu, o pravdu, opravdu. A neúnavně. I když nám únava klade omezení, na která bychom chtěli s chutí kývnout, abychom se vyhnuli závazkům, jež jsou na nás kladeny skrze pohled na křížovou cestu, na Kalvárii, na Šimona, na Veroniku, na Matku Marii. Tudy vede cesta. Tak vzhůru na ni!

Z téhož zdroje cituji nadpis staršího data, leč s dlouhodobou platností: „České děti se o genderu budou povinně učit ve školách.“ Počítá s tím tzv. Istanbulská úmluva, o jejíž ratifikaci rozhodla vláda, byť ne jednotně. Dokument Rady Evropy na potírání genderově motivovaného

násilí páchaného na ženách a domácího násilí klade důraz i na prevenci. Povinně by se tak o rovnosti mužů a žen měli začít učit žáci už na základních školách. Jistě, je třeba netolerovat násilí na ženách, na mužích, na dětech, bez diskuse. Otázkou zůstává nastavení centrálních norem, státních kontrol a úrovní vymáhání in-

Koláž: mimi

formací. Ale už jsme zas u části příběhu P. Josefa Toufara, tak trochu.

Ministerstvo zemědělství, vedené Marianem Jurečkou z KDU-ČSL, možná nevědomky, ale naprosto dokonale legitimovalo jednu důležitou věc. Varování před následky lidských zločinů, na sobě i na druhých. **Na krabičkách cigaret bude totiž od 20. května vedle stávajícího textového také obrazové varování, které mohou kuřáci znát ze zahraničí. Na krabičkách se objeví celkem 42 ob-**

rážků ukazujících možné následky kouření. Takže se tam třeba potkáte s obrázkem rakve, nad kterou pláčí rodiče, protože „Kouření může zabít vaše nenarozené dítě“ nebo s torzem nohy, protože „Kouření ucpává vaše tepny“. Drastické obrázky potrácených dětí vadily Ústavnímu soudu, ale nyní to vlastně bylo skrze zákonodárné orgány českého státu legitimováno na něco, co patří do společnosti a ještě se to jako prevence částečně hraří z daní! Vida!

Musíme vidět určité srovnání: Tisková agentura UCAN si všímá změn v Číně. Zde bylo vydáno nařízení, aby každý kněz obdržel certifikovanou legitimaci a teprve na jejím základě vykonával své náboženské povolání. Nařízení povede ke zvýšení kontroly nad církvemi a náboženskými společnostmi. Duchovním bez legitimace nebude umožněno vykonávat náboženské aktivity. „Certifikát se stane nástrojem pro vládní úředníky, kteří budou moci snadno vetovat příslušníky náboženství, kterým nejsou nakloněni,“ uvedl Liu Peng z pekingského Institutu společenských věd. Překvapení? Ale kdepak. Za poslední tři roky proběhlo v Číně více náboženských omezení. **V provincii Če-ťiang bylo odstraněno 1500 křížů z kostelů. A jak je na tom „svobodná“ Evropa?**

-zd-

6. 3.	Ne	4. neděle postní (neděle Laetare) Joz 5,9a.10–12, Žl 34, 2 Kor 5,17–21, Lk 15,1–3.11–32
7. 3.	Po	sv. Perpetua a Felicita, mučednice Iz 65,17–21, Žl 30, Jan 4,43–54
8. 3.	Út	sv. Jan z Boha, řeholník Ez 47,1–9.12, Žl 46, Jan 5,1–3a.5–16
9. 3.	St	sv. Františka Římská, řeholnice Iz 49,8–15, Žl 145, Jan 5,17–30
10. 3.	Čt	sv. Jan Ogilvie, kněz a mučedník Ex 32,7–14, Žl 106, Jan 5,31–47
11. 3.	Pá	sv. Eulogius z Kordoby, mučedník Mdr 2,1a.12–22, Žl 34, Jan 7,1–2.10.25–30
12. 3.	So	sv. Kvirin ze Siscie, biskup a mučedník Jer 11,18–20, Žl 7, Jan 7,40–53

13. 3.	Ne	5. neděle postní Iz 43,16–21, Žl 126, Flp 3,8–14, Jan 8,1–11
14. 3.	Po	sv. Matylda, královna Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62, Žl 23, Jan 8,1–11
15. 3.	Út	sv. Longin, mučedník Nm 21,4b–9, Žl 102, Jan 8,21–30
16. 3.	St	sv. Heribert, arcibiskup Dan 3,14–20.91–92.95, Dan 3,52–56, Jan 8,31–42
17. 3.	Čt	sv. Patrik, biskup Gn 17,3–9, Žl 105, Jan 8,51–59
18. 3.	Pá	sv. Cyril Jeruzalémský, biskup a učitel církve Jer 20,10–13, Žl 18, Jan 10,31–42
19. 3.	So	Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie (Doporučený svátek) 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16, Žl 89, Řím 4,13.16–18.22, Mt 1,16–24a

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.